

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 13
---------------------	--	---	--	-------------------

Дневникъ на Пжтечко

Нѣмамъ работа
голѣма,
но пѣкъ нѣмамъ си
и тема.
Снѣга вече го
възпѣхме,
измърсихме
и стжпкахме,
а за гладнитѣ
врабчета
има хиляди
стихчета.
За свраката
сжщо нѣщо.
За славеитѣ се
пише
пѣкъ презвремето
горещо.
За магарето
известно,
не е вече
интересно.
И за зимнитѣ
картини
писано е,
ми се чини.
Отъ стихчета
всевъзможни:
добри, лоши,
невъзможни,
за шейнитѣ
на децата
въ градовѣтѣ
и селата —
гръмнала ми е
главата.
За живота

Презъ дълбокия снѣгъ

ученишки
и училищни
интрижки,
писано е
доста, тоже.
За какво ли,
мили Боже,
днеска азъ да
сѣчинявамъ? —
почнахъ вече
да се прозявамъ!
Шейната ли
да възседна,
да се малко
попързаламъ?
Ахъ, хрумна ми
една мисль —
никой туй
не го е писалъ,
една приказчица
кратка,
ни горчива,
нито сладка:
Веднажъ нѣкаква
коза брадата
се отбила
въ механата,
вино пийнала
съ оката,
отъ туй станала
сърдцата
и навирила рогата,
хайде право
въвъ гората.
Вълкътъ, рекла,
да намѣри,
съ него сила
да премѣри.
Но вълка прок лети
взель,
че я цѣлата
изяль.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ
ПЖТУВАНЕТО

Когато изкусно направенитѣ уреди на „Свѣткавица“ показаха, че Янъ Бибиянъ и Калчо преминаха въздушната обвивка на земята и навлѣзоха въ областта на междупланетното пространство, Янъ Бибиянъ натисна копчето за най-силна бързина и апаратътъ полетѣ съ устрема на куршумъ, излѣзълъ отъ пушката.

Обаче вътре въ машината бързината не се усещаше и двамата смѣли пжтници се чувствуваха, като че стоятъ въ спокойна стая. Тѣ не чувствуваха и невъобразимия студъ, който владѣше тукъ. Тѣхниятъ отоплителенъ апаратъ действуваше отлично и поддържаше най-умѣрена температура.

Отъ време на време Калчо преглеждаше всички инструменти за мѣрене температурата, бързината и разстоянието, на което се намираха отъ земята, и даваше съобщения по радиото. Въ тоя моментъ всички радиоприематели на земята чуваха най-ясно сведенията и всички вестници най-подробно ги предаваха.

— „Сега сме на 30,000 километра. Температурата вънъ 150° подъ нулата. Бързина 1000 километра въ часъ. Ускоряваме постепенно. Апаратътъ работятъ отлично. „Свѣткавица“ лети право къмъ луната, която почна да изглежда огромна. Виждаме ясно кратеритѣ и планинитѣ. Ние сме здрави и бодри. Нищо не ни липсва.“

Отъ време на време Янъ Бибиянъ, който седѣше спокойно на своето удобно кресло, се обръщаше усмихнато къмъ другаря си и го питаше

бодро:

— Е, какъ си, Калчо?

— Чудесно! — отговаряше Калчо и залепваше лице на прозорчето подъ него.

Навънъ бѣше безкрайността — жълта, неизвестна. И въ тая страшна тъмнина съ бързина летѣха право срещу тѣхъ звездитѣ, които ставаха все по-голѣми и по-голѣми.

Ето тамъ нѣкъде се показа едно огромно, свѣтящо съ синкаво-зелена свѣтлина, тѣло, което приличаше на едно кржгло парче отъ хубавъ мекъ облакъ, каквито понѣкога се застояватъ на нашето небе пролѣтно време. Между всички небесни тѣла, които се виждаха отъ „Свѣткавица“, то изглеждаше най-голѣмо.

— Юпитеръ! — извика Янъ Бибиянъ. Това е Юпитеръ, най-огромната планета отъ слънчевата система. Той е 1305 пжти по-голѣмъ отъ нашата земя, завърта се около осьта си за 10 часа, а прави една обиколка около слънцето не като нашата земя за една година, а за цѣли 12 години.

— Янъ Бибиянъ, погледни тамъ. Какво чудно нѣщо! — Една грамадна звезда, поставена въ единъ свѣтълъ прѣстенъ.

Янъ Бибиянъ залепи лице на другото прозорче.

— Това е Сатурнъ. Оригинална планета. Около нейното тѣло, на грамадно разстояние отъ него, разбиха се, стои единъ облаченъ прѣстенъ, нераздѣлимъ въ всичкитѣ движения на обвѣнчаната планета. Сатурнъ е 733

пжти по-голѣмъ отъ нашата земя. Около слънцето обикаля за 29 години и половина, а около осьта си за 10 часа.

„Свѣткавица“ вървѣше безшумно въ пространството съ шеметна бързина. Като се гледаше отъ нея, впе-

чатлението бѣше такоза, като че тя стои на едно мѣсто, а срещу нея летятъ съ невъобразима бързина огромнитѣ свѣтящи тѣла на звездитѣ, които изглеждаха като изрѣзани върху непрогледно тъмния фонъ.

Отведнажъ тъмнината се свѣрши и апаратътъ попадна въ едно ослѣпително сияние.

— Съмна се! — извика Янъ Бибиянъ. — Съмна се за насъ, но долу на земята още е нощъ. Погледни слънцето.

Калчо погледна отъ другото прозорче. Слънцето не се виждаше. Тамъ нѣкъде въ пространството горѣше огроменъ, ослѣпителенъ пожаръ и тѣ плаваха въ свѣтлината му. Изчезнаха звездитѣ, нѣмаше небе, всичко бѣше свѣтлина.

Тая ослѣпителна свѣтлина не можеше да се търпи. Тя нахлуваше на потоци презъ малкитѣ прозорчета на „Свѣткавица“, пълнѣше кабината на пжтницитѣ и ги заслѣпяваше.

— Спусни чернитѣ стѣкла! — даде заповѣдь Янъ Бибиянъ.

Калчо бързо стана, хвана една малка ржчка, натисна я леко, и върху прозорцитѣ паднаха едновременно дебелы черни стѣкла. Ала свѣтлината бѣше толкова силна, че проникваше и презъ чернитѣ стѣкла, които макаръ че я омекчаваха, не можеха да премахнатъ съвсемъ нейното неприятно действие.

— Пусни и виолетовитѣ! — каза тогава Янъ Бибиянъ.

Калчо хвана друга ржчка и презъ чернитѣ стѣкла паднаха други, силно виолетови. Това укроти тая страшна свѣтлина и я направи повече търпима.

Магнитната стрелка отъ компаса на аероплана се въртѣше бързо и безспирно, като за мигъ не спираше. Само отъ време на време, когато „Свѣткавица“ въ безумния си устремъ изминаваше хиляди и хиляди километра, стрелката взимаше известно направление и бързо и немирно треп-